

Pavasario šventė

Ak, ta pavasario šventė! Nė vienas miško gyventojas nenorėtų sėdėti namie!
Pavasario šventė! Juodoji Pelė diriguoja Kamanių, Svirplių ir Žiogų orkestrui,
o Cikada skambina gitara! Giedrame danguje mirga tūkstančiai žvaigždžių, oras šiltas,
kvapnus, o statinaitė sklidina aviečių sirupo!

Per tokią šventę sėdėti namie? Na jau ne!

Staiga kažkas kad suriks: „Ai!“ Per visą mišką nuaidėjo.

– Kas atsitiko? – paklausė Vėžlys Varno.

– Kas gi čia gali atsitikti? – atsakė Varnas. – Matyt, Ežys kaip kasmet kalė prie medžio skelbimą ir tvojo plaktuku į pirštą.

Taip ir buvo. Kiekvieną pavasarį jis kala skelbimą ir vis nusimuša pirštą. Dabar niekam nė motais, kad taip atsitinka. Nė pačiam Ežiui.

Į šventę atėjo visi, šį kartą net svečias apsilankė: Varlys, kurio čia niekas nepažįsta, nežino, nei kas jis toks, nei iš kur, nei kur keliauja, bet vis tiek laukiamas svečias.

Kirstukas jam ir sako:

– Žiūrėk, orkestras jau groja „Kiaušinienės maršą“, po jo prasidės šokiai.

– O ką kiaušinienė turi bendra su jūsų švente?

– Nežinau. Niekas nežino. O kam reikia žinoti? Tai maršas, kuris mums patinka,

ir baigta!

Iš tikrųjų. Tai miško gyventojų paslaptis, ir nėr čia ko daug klausinėti. Gyvenimas ir taip sudėtingas, tad kam jį daryti dar sudėtingesnį? Štai Barsukas išskaitė kalendoriuje, kad pavasaris prasideda ne šiandien, o rytoj. Ar žinote, ką Meškiukas su Lape jam atsakė? „Brangusis Barsuk, kiekviena diena gali būti šventė!“

Prasideda šokiai. Varlys šokdina Šarką.

– Labai ačiū! Aš taip bijojau, kad manęs nešokdintų Ežys: vieni spygliai, baisu!

Ežys kviečia šokti Triušę; kai Voverė ima pilstyti aviečių sirupą, o Vandens

„Ai, kaip skauda!“

Žiurkė – nešioti sumuštinius, kyla toks sambrūzdis, toks klegesys, kad gražu žiūrėti; groja orkestras, ir visi laimingi, nes būti miške laimingam – vieni juokai.

O čiagi kas toks su ilgu snapu? Ak, tai Varnas. Užsismaukęs ant akių skrybėlę, susidėjęs už nugaros sparnus, jis nepatenkintas bamba, esą viskas ne taip, kaip turėtų būti.

– Sakiau ir sakysiu, kran kran! Tos šventės – niekai, ir tiek! – kranksi jis. – Kad jau taip, tai švęskime ir vasaros arba rudens šventę! Man nepatinka, man visai nelinksma, štai imsiu ir išeisiu! Ei, jūs, ko čia dabar juokiatės? – sušunka jis Bebrui ir Švilpikui.

– E... e... e... Ar mes? Kad mes... e... e... e... visai nesijuokiam!

Ir kad pratrūks kvatotis, ar žinote kodėl? Nes Bebras Švilpiko paklausė:

– Kodėl Varnas visada su skrybėle?

– Nežinai? – nusistebėjo Švilpikas. – Todėl, kad jis nuplikęs!

Na ir bambeklis tas plikis Varnas! Anot jo, šventės – niekai, ir tiek, per šventes jis, matot, nuobodžiauja. Nors iš tikrųjų jam baisiai smagu. O kai ši šventė baigsis, kai visi laimingi, patenkinti ir nuvargę miegos savo lizduose ir guoliuose, jis ims daryti tvarką, kuopti šiukšles ir kuopdamas kranksės:

– Kas per puikumėlis tos pavasario šventės! Tai buvo smagu! Bet sakiau ir sakysiu, kran kran! Rytą miškas turi būti švarus kaip visuomet! Antraip ką pasakys gėlės?

Šventei pasibaigus, Varnas su vežimėliu išveža šiukšles.

Milžiniškos sėklos

Milžinams iškeliavus visi, netverdami iš smalsumo, puola žiūrėti Baltabarzdžio dovanos.

– Įdomu, kas čia galėtų būti? – spėlioja Girios gyventojai.

– Nusiraminkit, nusiraminkit! Tuoj pamatysim! – tramdo juos Nykštukas burtininkas ir atriša maišelį... Ir ką pamato? Ogi sėklas. Taip, taip, paprasčiausias sėklas!

– O mes manėme, kad ten saldumynai! – sumurma kažkuris nusivylęs. Bet Svogūnėlis, Nykštukas daržininkas, sušunka:

– Čia ne saldumynai, o sėklos! Tik pažvelkit: ridikėliai, salierai, pomidorai, svogūnai, cikorijos, ankštiniai pipirai! Visai kaip mūsų, tik didesnės! Duokit jas šen, pasėsiu, žiūrėsime, kas išdygs! Bet galėjo ir geresnę dovaną padovanoti.

Svogūnėlis sėklas pasėja, apkaupia, laisto ir kasdien eina į savo daržą žiūrėti, ar dar nematyti daigų (juk saulutė taip maloniai šildo). Deja, darže tik plika žemė: nematyti nieko nieko, nė menkausio želmenėlio!

– Keista, kad niekas nedygsta! Milžinai iš mūsų bus pasišaipe, ir tiek! – niurna jis.

...pukšt pukšt pukšt

Bėga laikas, ir sėklas visi užmiršta; net Svogūnėlis, triūsdamas darže, nebežiūri į tą pusę, kur jas buvo pasėjęs. Bet vieną dieną, po šilto nakties lietaus užkaitinus saulutei, Svogūnėlis, atsigulęs ant ežios, snūduriavo ir... tik pukšt, tarsi žemė būtų prasivėrusi jam po galva. Svogūnėlis nuvirto ant šono ir ėmė rėkti:

– Žemė dreba! Žemė dreba!!!

Baisiai išsigandęs, jis apsidairė ir net išsižiojo iš nuostabos. Jergutėliau, koks jis mažas! Mažesnis už salierą, augantį pašonėj. Negali būti! Tuo tarpu iš žemės išlindo milžiniškas ridikėlis!.. Pukšt! Pukšt! Pukšt! Ir sulig kiekvienu „pukšt“ vis išlenda didžiulis daigas! – Milžinų sėklos! – surinka Svogūnėlis. – Va kaip! Iš Milžinų sėklų dygsta Milžiniški augalai!

Jis pašoka ir skuodžia į kaimą šaukdamas visa gerkle:

– Ei! Greičiau čionai! Bėkit pažiūrėti!..

Dabar Nykštukai ir Girios gyventojai turi milžiniškų pomidorų, ridikėlių ir salierų, ir dar milžiniškų agurkų, aguročių, ankštinių pipirų, morkų, svogūnų; šių daržovių užteks kaimui visiems metams! Savaimė suprantama, paprastais peiliais šių žalumynų nesupjaustysi, todėl prie malūno rato pritaishomas dantratis, kuris trauko pjūklą. Ratas sukasi, o pjūklas tik čiuk čiuk čiuk... Ak, kokie dailūs, kokie kvapnūs aguročio griežinėliai! O skanumas pomidorų!

Svogūnėlis tik vaikšto aplinkui ir pučiasi:

– Šis derlius – tai mano nuopelnas, aš sėjau pagal visas taisykles!

– Jie mums paliko tikrai nepaprastų sėklų!.. Mes jiems būsimė amžinai dėkingi! – pro ašaras sušunka Bebras, supjaustęs svogūną.

*„Kas nuskriaudė?“ – išsigandusi klausia Juodoji Pelė.
„Niekas nenukriaudė!.. Tai nuo svogūnų...“ – ašaroja Bebras.*

